

89

ZRCADZO
VČVVO

Blochslavení pronášelačevaní
pre spravedlaoest,
neboť jejích je království nebeské.

Mt 5,10

ONDŘEJ FIEICH

C E S T O V Č A S Ů

Úlekem se roztéčilo nádvěstí
Vitr cupuje listí na rány
Den nezabíhá směrem
Po dveřích kostela sjiždí
lehounká ruka knížete

Je tu jen svatý Václav a já

Ze strážného zvonu dnes pije ruce
Dvoročkem Čech jde popelka princezna
neví dne ale ví Pána svého
Skulinou času oríšek se kutálí

Je tu jen svatá Aniška a já

Kolik dní neopuntí světníci
Co jsou tu platné opály
Jsem jen pezenský červ řínský císař
Anděl pokáží ho budivá

Je tu jen Karel IV. a já

Pokojně sedí na návsi mezi dětmi
Prošel troskami smetá se sebe prach
Opuchlé ruce taktují nealyžnou hušbu
Tovaryš bosý obutý do této země

Je tu jen páter Chanovský a já

Na cestu vsel si takové bolesti
Transfúzí kapeu hojivá slova
za všechny kteří se přestali modlit
Hšbišv prsten nosí jeho Paní

Je tu jen doktor Krásek a já

Skrze pramínky krve vidět poťehnání
Štěkot psů a hučení vodních děl
Od té slavné vigilie jsme vykročili
Jsou s námi všichni Ježíšovi lidé
Do tohoto času jsme začali svědčit

LUBOMÍR FILIPCO

Z LOMKY

Z LOŤSKÉHO LÉTA

Ještě nezčernaly prostřílené košile
a už jsme zapomínali

Jsou nám bližší
ptáci v hrstích

I v letech kdy se nic neděje
přibývají mrtví
/V letech kdy se nikomu nic neděje!/
/

Cákanec maso na podlaze osobních vějin
vršajících prýhanem špatně utěšených hranic
z rezavého drátu a bázni předpočtených

Je tak dobře být zadobře
se sebou i s králem
se svědomím i strachem
s panem i orlem

Nevědouce tušíme že konečno
přestává střežit skryté za obzorem
a stává se nekonečnem

Dávno jsme vyháneli šuplíky a skryšše
Košile ale ještě nikde nevypral

Jsem pak jenom tím co z nás zbylo
Cvřlencu z dávna Nepravdivým křikem
Nepravdancu touhou a královským vzlykem

DÁSEŇ Z KONCE ZIMY

Taková mírná zima
s tolik mrazu srdcem
mají připraveno majitelé našich pastí

Když jsem šel časně jít
vycházel slunce nad starodávnou zemí
naši naděje Kaluže praskaly pod nohama
Ptáci nespívali snad odpočívali
nebo se ochovávali za rohem sloky
Plechový Kristus na betonovém kříži
a jeho stín na hřbitovní zdi povíval ve větru
se chvil jako plamen na hranici časů
Nikde si ho ale nevšímal
Na že by zapomněli snad o něm nikdy neslyšeli
Tak jako je snadné dát milodar
když je to nezávazné
je marné čekat spolubytlí
je-li ho nutná vyslovit přes zákaz
Byť je tento třískou
a vlastní povinování trásem
Přecházíme pak na druhý chodník
sbychom neuseli potkat a přitom
večer co večer posloucháme jména

/Na zdi třeba křížek - v tašce
vzorný součet příchodů a odchodů/
Povídomí své výjimečnosti a ten básník
kterého zase - a proč vidy on za nás
a nikdy obráceně V minulosti dnes
ani zítra Nikdy v čase
bylům jsoucím budoucím
Co potom odkazužeme přicházejícím?
když duše zkroušená srdce prohající
a duch -
Sedíme pak a nevíme už jak čekat
abychem aspoň před sebou /v závěreč/
zůstali alespoň s částí celí
Celí před sebou Celí před celou
Celí i po ní

Kouř pořád stejně stoupá
do každého jasného jitra
Vlak stejně jede po náspu
po obou stranách vzpomínky i na tvé pohledy
Obzory se střídají a přibývají
Včera byl měsíček tanečnický
skoro jako naše doufání
Co oči vidí uši neslyší
Daleká cesta k srdci a zpět
Potkáme na ní skoro všechny a všechny

Je blízko k jaru za řekama
se už dávno blýská
Úzká cestička a sč poleví
bláto a bláto A bude-li rozcestí
rezavý kříž



NICHAL KARLICKÝ

Od kamene táhne,
zima se kradě
po zahradě
a prsty zebou.
Kolena vrleu
někde v sadě.

Oednu kalich
dává šepit létu
zaklínací větu
a to se kácí
cohy pára v mracích
v náruž světa.

Od kamene táhne,
zima se kradě
a prsty zebou ...
Léto minulo.
Buď tedy sám!
Však vždy už sám sebou.

- - - -

Zeď už párkrát opravili,
vesele si dále praská.
A aby nebylo teskno,
k vrátně sedá další vrátna.

Smíchem sobě žesto staví
čas stůlek pro přežití,
i když živýs připomíná,
že se nakloneje žití.

- - - -

Seděli jsme u prázdného stolu
a jedli myšlenky
křehké jak kerstvé oplátky,
přehradní hráze se s tichým hmotem
vody se stékaly bertily,
a křehký vír
pořádně zatočil
se vém hluchým, nejasným,
Když voda spadla, neprevým a těžkopádným.
zůstala tichá radost.

- - - -

Hlas zvanů nedělních
zní ráno
jako Orion
sází noci
a srdce se skrze smysly otvírají
nekonečnu,
kolena hledají půdu
z níž vzešla
a ruce tvar nebe.
Plíce varhan nabírají
aílu
pro sborové
"děkujeme"
a varhánkovy přety
se prodlužují
a tančí
a anděly.
Jen lidské slobo prchá
k olši
s provazem v ruce ...

- - - -

Z cely meditujícího
padalo na svět
světlo,
kontury přivábených věcí
přistupovaly k oknu
a jádra, dráhy se za ruce,
klepala na římsu ...
Ještě že všichni ostatní spali,
jinak by sešileli jako okradení opuštění.

Věci se však k ránu
stáhly do sebe
a uléhly do mlh.

- - - -

Kam spěchat,
je-li zenit předurčenáním konce?

A je-li povná půda pod nohama
místem posledního spočinutí,
oč se opírat?

Či snad
opřít se o nebe
a spěchat k zemi?

DOPISY

1. Jaz už pozdě, ale dříve příležitost
nebyla.

Na konci roku k nám donáš začínají cho-
dit pozdravy a přání. Nakonec i ve ver-
ších. Některé byly tak hezké, že mi to
nědá a bez svolení je tu opíšu. /Sešli
je - sběratel - Vlasta Buřková, Jan Ská-
cel a Antonín Zouhar./

Že s koncem roku není konec všemu
zapíjem vínem erbovním
a novou víru jako prášince sklenku
posvednem maně - kdo ji napláť

- - - - -

Koloběk kolotoč centrifuga
bacha

- - - - -

ta chvíle marně marných znova
je možná víc než víra a dat
a marnajdem-li pro te slova
musíme běh vyhledat

- - - - -

a co vás popřít pěkného
aby ten svět byl snazší
laskavá slova jsou vražečci
ptáčekové drobni a pláči

2. Milý Petře,

Šedné narozeniny nejsou přelosem.
Život člověka je přesto plný slonů
a ty se neptají, kolik je. A často o nich
ani nevíme. Možná proto slavíme naroze-
niny.

Na ty letošní tvoje /už kulaté/ při-
padá slavné období, kdy ses vypověděla
válku. Všem, sniž se ptala. /Otázky ona
neklade a běda těm, kdo je položí jí./

Přestalo jsi mít narozeniny takto ro-
zevláté, přestalo a protože, posílám ti
svůj pozdrav.

ZIHNÍ

Jen takovou malou básně

Aby vydržela od večera
přes stále stejnejší rána
nekončících zim bez sněhu
a bez naděje se špatným svědomím
když postřikání a šití jsou druzí

Takovou básně jako lávku
přes rekli věčného úzkosti

/P.S. A napiš mi někdy něco proti děsivé
obsesi svých posledních^{ch}.
Praha - Bukurešť - Teheran./

KAREL HYNEK MÁCHA

Aniž křičte, že vám stavbu bořia,
jenž by sama v krátkém padla čase;
než kdy základ krysy rozlézájí,
celý dům se větrem již kolíbá,
jehož krov se k zemi skoupě ohýbá,
jakou ochránu střechy jeho dají? -
A kdy nové stavení má státi,
zdaliž rádně stavbu zase jinou
na základu u výsokost hnutí,
předošlé který byl pádu vinou?
Protož buď i základ vyvrácený,
nový základ vložte v zemi plodnou;
na něm nový dům buď založený,
jehož střechy přede bouří škodou
i před parnem denním vás uchrání. -
Kdyby však před stavby ukončením
koniec vzala stavba s nojím bděním
/spaní slovák málý se neubrání/:
pak na místo mistra zecnulého
některý z učenců jeho vstane,
ten přikročí v dráze znamenání
k ukončení stavení nového.